

רק עוד חמש שנים בתפקיד, למה זה מריח כליכך רע?

שה אחווים כלבר, ועל הקרן הופקר נגיד בנק ישראל, משה זנבר.

בשלב הזה של חייו הבין כבר זנבר יפה מאוד שתפקידים כאלה מעמידים את נושאי הם בעמדות יכוח, והחוכמה היא לדעת לנצל אותם בצורה הטובה ביותר. השאלה היא רק למי. מתוך הקרן המיוחדת שהוקמה, ואשר בקופתה היו 365 מיליון לירות, המיועדות כולן לתעשייה, חילק הנגיד רק 268 מיליון לירות למטרות שלמענו היא הוקמה, ואת היתרה, כמעט 100 מיליון לירות, נתן למי שהתחשק לו. כך קיבלו כספים מהקרן חבי רותידלק, חברות שיווק, בתי-מלון (!) שלא היו צריכים לקבל כספים מהקרן, ואילו מבין מי שהיו צריכים לקבל, היו רבים שנהגו מהקי צבות נדיבות מדי. הכל כפי שהתחשק לנגיד.

פרוטארום

ינת 1977 לא היתה רק שנת המהפך לשריימערך, אלא גם למשה זנבר, נגיד הבנק שסיים את התפקיד ועבר למשק הפרטי. הוא הפך יושב ראש מועצת המנהלים של חברת פרוטארום, חברה המייצרת חומרי גלם לתעשיית הפלסטיקה, מפסידה כסף בעבודה, אבל מרוויחה מהציבור.

פרוטארום קיבלה בשנת 1978 הלוואה בסך של 75 מיליון לירות, בריבית של 10 אחוזים, למשך 12 שנים. את הלוואה נתן לפרוטארום שריימערך והתעשייה של אר תם ימים, יגאל הורוביץ. ההלוואה, שהיתה שעורריית כבר אז, בימים ההם, הפכה מייד כאשר האינפלציה התחילה להסתחרר, למתנה פשוטה, מכיסי האזרחים, לקופת המיפעל שזנבר עמד בראשו.

חזרה מן הכפור

ינבר, שהיה מחוץ למערכת הציבורית במשך 10 שנים, חיפש כל הזמן את הדרך חזרה. כאשר נפטר ספיר, הוא העביר את הני אמונות שלו לשימעון פרס. עכשיו, לא היתה חסרה אלא ההזדמנות המתאימה כדי להציב את זנבר חזרה בסביבה הטיבעית שלו, במר כזה של מערכת כספית ציבורית, המעניקה את מרבית ההסבות האישיות.

ההזדמנות, במיקרה של זנבר, נוצרה כאשר שני תהליכים הצטלבו. בנק לאומי הסתבך בפרשת השכר הגבוהה של מנהליו, וארנסט יפת נמלט לניו יורק, שם הוא חי עד היום. אחריו התמנו, בזה אחר זה, אלי הורוביץ ומ איר חת, אבל שניהם לא רוו נחת בתפקיד יושב ראש מועצת המנהלים של הבנק הגדול והמולאם, למעשה, אחרי הסדרה מניו יורק, ושי ניהם הערפיו לחזור לעיסוקיהם הקודמים. חיפשו אדם לתפקיד. מי חיפש? את מועצת המנהלים של בנק לאומי ממנה בעת להשליטה על הבנק, שהיא חברת אוצר החיישוב היהודים, הסוכנות היהודית.

זה גוף פוליטי, המורכב, כמו הנהלת הסוכנות, על-סמך תוצאות הבחירות לכנסת. ומ כיוון שבכנסת נוצר שיוויזון בין המערך וה ליכוד, אותו השיוויזון משתקף גם בסוכנות, וגם, כמוכח, בחברת אוצר החיישוב היהודים. המקום והמימכר הפוליטיים הביאו להסכמה על חלוקה שיוויזנית של הדירקטוריון, כאשר יושב הראש מוצע על-ידי המערך, אבל יהיה מוסכם על הליכוד.

האיש נמצא. שימעון פרס, שריאוצר, המליץ על משה זנבר, והליכוד לא התנגד. בתמורה הם רק ביקשו שיגאל כהן-אורגד ימונה כסגנו, ושרי-האוצר לשעבר, שנעלם לעסקיו הפרטיים, מעדיף להישאר היום בצל, ולויהנות מהתפקיד הפיננסי. גם דויד שטרן, ראש איגוד הקבלנים לשעבר, שעמד על סף פשיטת-רגל, נמצא בדירקטוריון הבנק, כמו פוליטיקאים אחרים. רק שימעון שיטריט, חבר הכנסת שחשף את שכר הבכירים בבנק, לא מונה מחדש לדירקטוריון.

זנבר משמש בתפקיד יושב ראש בנק גדול, אבל מעליו מנתח חרב העלולה להפי

סיק את הכהונה הזאת בכך רגע. החרב היא מניו-ההסדר, הנמצאות עתה, לאחר שנקנו מידי הציבור, בידי ממשלת ישראל, וליתר ריוק, בידי חברת מ. נכסים, שבראשה עומד עדי אמוראי.

מכיוון שמוסכם על כולם שמניו-ההסדר יושוו, יכול להיות שהבעלים החדשים של הבנק יבקשו למנות דירקטוריון חדש, ולשים בראשו יושב ראש חדש.

(מה זה יושוו? להכרת אוצר החיישוב חר הודים, השולטת בבנק לאומי. יש היום שליטה על הבנק רק בגין רכר הקרוי "מניו-שלי" טה". כאשר ייקבע שהמניות הסחירות של הבנק מקנות לבעליהן גם יכולת הצבעה, הרי

בכ כרעג, ומכיוון שמוסכם שחברת מ. נכסים תמכור את המניות שלה, ברור שהקונה יש לוט בבנק. השאלה היא לא רק מי יהיה הקונה, אלא בווראי, מבחינתו של זנבר, מה יהיה גורלן של.

וכאן נכנסת לתמונה חברת המימון הכיני לאומית דרקטל-ברוהם מניו-יורק, המנסה לארגן קבוצת משקיעים לקניית הבנק.

דרקסל. הזינבור האחרון

יוסף חריש, היועץ המיטפטי, קבע שה כובע שהתקשרות בין דרקסל ובין משה זנבר היא חוקית לגמרי. גם הדירה היא, כר

שמירת האופי הציוני והישראלי" מוזכרת כאן, מייד לפני הסעיף הקובע כי "מוסכם על הצדדים שבנק לאומי מוערך במיליארד דר לר", וסעיפים הקובעים כי לעולם לא יישבו בדירקטוריון הבנק יותר משני לא-ישראלים, ולעולם היו"ר והמנכ"ל יהיו ישראלים, וייש בו כאן.

יפה מאוד. הטרוניה לא היתה על הסעיפים האלה, אלא על העובדה שיושב ראש מועצת המנהלים של הבנק מתקשר עם חברה אחת, המבטיחה לו המשך יכולת הזינבור לעוד מחד צית עשור, לפחות.

משמע: יו"ר הבנק מנהל משאומתן למכיר רת הבנק עם חברה המבטיחה לו אישית תנ

הדניינבור האחרון

אם מפליגים אחרי המכירה. ברור שעבור זני בר זוהי עיסקה מצויינת. מה שלא ברור הוא האם זוהי העיסקה הטובה ביותר עבור, בעל-המניות, בעל-הבית האמיתי. זהו הזינבור נמשך. אלמלא הרבר היה נוגע לכיסך זה היה יותר ממזחיק שרווקא האדם שהנהיג במשק את שיטת הזינבור הוא האיש היו"ר את ארנסט יפת, שהועף מאותו מישרר מפני שלמד את השיטה מונבר.

חוב פינסק, היתה עניין חוקי. מה שמעניין ככל הפרשה הזאת הוא שבין כל הסעיפים שבהסכם בין זנבר וחברת דרקסל, שרק השי כובע נקנסה על-ידי בית-הדין הפט האמריקאי בשני מיליארד דולר כגלל עבירות מירמה והונאה, מצוי הסכם המבטיח את מיקומו של זנבר בראש הבנק הענקי, למשך חמש שנים נוספות.

מי שיחזיק בהן יקבל כפועל את השליטה על הבנק. אוצר החיישוב היהודים יאבד את השליטה על הבנק. זו ה"השוואה". ישו את זכויות הצבעה של מחזיקי מניות-ההון לא לה שמחזיקים היום במניות-השליטה. למען האמת, החישוב מורה שערך ההוני של מניות-השליטה יהיה רק שניים וחצי אחוזים מערכו של הבנק.

ומכיוון שמועד ההשוואה הוא נושא למא

		
יש משכורת	יש הלוואה	יש דירה
		
יש מכונת	יש דוד	יש מישרה